

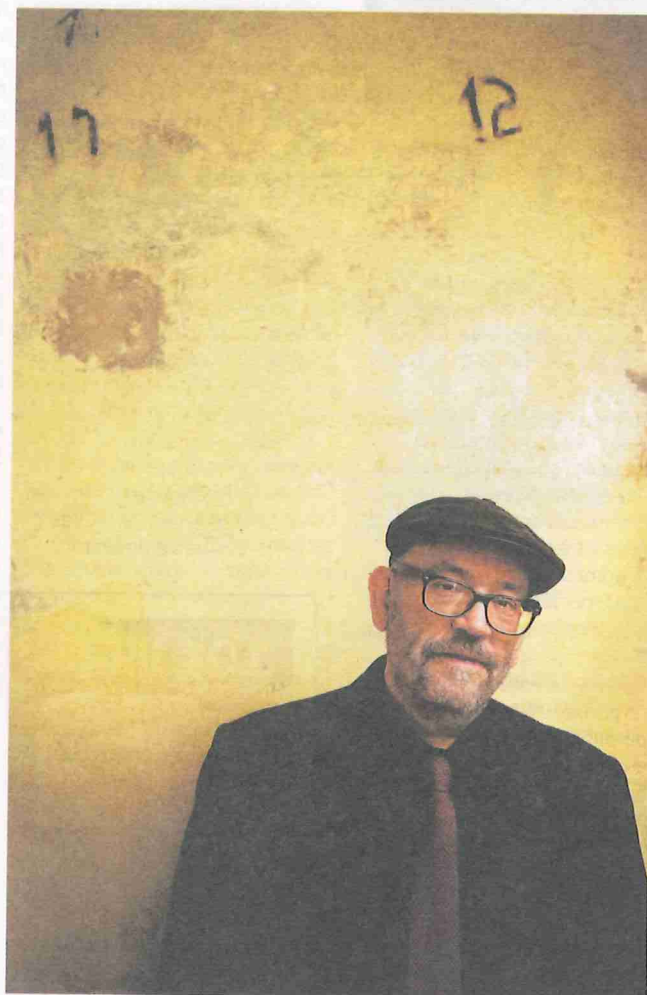
Quan les dones portaven abrics de visó

Marcos Ordóñez publica 'Big time: la gran vida de Perico Vidal', una història de cine. En Josep Lambies es prepara un Matador's mule, recepta d'Ava Gardner, i cau rodó

Qualsevol animal de teatre que de tant en tant es deixi caure per les platees de Barcelona en nit d'estrena l'haurà vist, entronat en una butaca de les primeres files, observant l'escenari com un falcó, amb aquells ulls miops i un pèl furiosos que semblen dues mosques atrapades rere el vidre d'una finestra tancada. Com els d'Orson Welles quan recitava les línies de Sir Falstaff. L'Ordóñez és d'aquells crítics de raça que són més part de l'espectacle que del públic. Pren notes amb la constància d'un sismògraf i una calligrafia diminuta que deixa la pàgina com un formiguer revolucionat després que l'hagin ruixat d'insecticida. El podrien fixar a la policia científica. "Sóc com Carrie Mathison a *Homeland*", em va dir un cop. I és cert.

Té la veu com un fagot, i xerra pels descosits. Que si les nits de pòquer a casa de Joan Anguera a Sant Julià de Vilatorrada, amb en Sagarra, l'Ollé i companyia. Que si les pel·lícules prohibides pel tardofranquisme, com *La maman et la putaine*. Que si la lleteria que la família de Terenci Moix tenia al carrer Ponent. Són historietes que ha relatat en successius llibres de memòries. L'últim, *Un jardín abandonado por los pájaros*. "Però avui canviarem el disc", em diu. No parlarem d'ell, sinó d'uns temps llunyans en què les neus de Sòria es van convertir en les estepes russes per on Omar Sharif tocava la balalaica. Temps en què les senyores duïen abrics de visó. L'època d'en Perico Vidal.

Igual que a molts de vosaltres, a mi abans aquest últim nom també em sonava a etiqueta d'anís, o a alguna variant del Fino la Ina. L'Ordóñez el va conèixer quan preparava un llibre per

IVAN MORENO

encàrrec sobre els anys d'Ava Gardner a Espanya. "Tothom em deia que hi havia de parlar, que ell em podia facilitar més informació que ningú". Va ser el tal Vidal qui el va il·lustrar sobre aquell casolot de la Moraleja on la Gardner rebia les visites amb un còctel de creació pròpia que havia batejat com a Matador's mule, i que hauria estabornit un cosac. Va ser per ell que va saber que en Sinatra s'havia agafat una turca d'un parell de nassos

en un hotel de l'Escorial i que s'havia dedicat a catapultar les cadires del hall contra un retrat de Franco que presidia la recepció, com l'ull que tot ho veu.

El Hollywood dels 50

Perico Vidal va ser l'amfitrió d'aquella escissió del Hollywood dels 50 que va venir a conquerir terres ibèriques, l'home que va aconseguir les dues mil rates que apareixien en el primer *James Bond*, el que es

va encarregar de mobilitzar les masses de *Lawrence d'Àràbia*. Es veu que en un viatge a Los Angeles Marilyn Monroe li va donar el seu número de telèfon. "Jo em vaig citar amb ell per primer cop en una cafeteria -segueix l'Ordóñez-. Sonava *Nancy with the laughing face*. El va sorprendre que jo sabés qui era Jimmy van Heusen". I es van fer amics. "Hi va haver un estiu en què venia molt per casa -recorda-. Ell començava a explicar, i era allò que es feia fosc i jo no m'atrevia a encendre el llum, per no tallar-lo".

“Era allò que es feia fosc i jo no m'atrevia ni a encendre el llum per no tallar-lo

Quan Perico va morir, a finals del 2010, l'Ordóñez va començar a escriure una crònica per fascicles, que anava penjant al *Bulevares perifèrics*, un blog que tenia aleshores, adscrit a *El País*. "Volia que fos un relat per entregues, com en els diaris abans", diu. Cap editor no s'hi va interessar. "El trobaven un personatge poc conegut", rebla. Ara, per fi, l'Ordóñez ha rescatat totes les hores de converses, gravades en múltiples cintes, que van aparèixer en versió llampec al *Bulevares*, i les ha reunit en un llibre, *Big time: la gran vida de Perico Vidal*. Ras i curt, una passada, que crema com l'aiguardent del bo.

BIG TIME: LA GRAN VIDA DE PERICO VIDAL Libros del Asteroide. 288 pàg. 18,95 €.